

se tudíž dávka (její poslední splátka) stala dospělou, by exekuční soud mohl posouditi, zda přednostní právo pro dávku z majetku ještě trvá.

(Rozh. ze dne 29. října 1932, R I 529/32.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice bernímu úřadu v přednostním pořadí dávku z majetku. Rekursní soud nepřikázal dávku z majetku v přednostním pořadí. **D ů v o d y:** Berní úřad byl povinen, by aspoň při rozvrhovém roku prokázal, že tříleté přednostní právo uspokojovací jest ještě po právu anebo, že pro dávku z majetku byla vedena exekuce (§ 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.). Nestalo-li se tak, jest přihláška neúplná a nemůže býti základem přikázání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor rekursního soudu, že pohledávka berního úřadu na zaplacení dávky z majetku 700 Kč nebyla přihlášena, jak vyžaduje § 210 ex. ř., a že proto nemůže býti přikázána v přednostním pořadí, jest správný. Podle § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. promlčuje se zákonné právo zástavní, jež požívá podle téhož zákonného ustanovení dávka z majetku na nemovitosti nejvýše v částce 30% přede všemi právy, vázajícími na nemovitosti ať z veřejnoprávního, ať soukromoprávního titulu, ve třech letech ode dne, kdy se poslední lhůta dávky stala splatnou, a lhůta ta přetahuje se jen soudním vymáháním dávky. Poněvadž soud, rozvrhuje nejvyšší podání, musí rozhodnouti, zda přihlášeným daním a dávkám přísluší přednostní zákonné zástavní právo, čili nic, bylo nezbytno, by podle § 210 ex. ř., ano z pozemkové knihy ani ze zájemních nebo z jiných exekučních spisů to zřejmo nebylo, včas bylo též hledíc k ustanovení § 55 zákona čís. 309 z roku 1920 a § 11 zákona čís. 6 z roku 1924 o splatnosti dávky doloženo, kdy byl doručen platební rozkaz a kdy se tudíž dávka, pokud se týče její poslední splátka stala splatnou. Ježto se tak nestalo a podle přihlášky trvání přednostního práva zákonného pro přihlášenou dávku z majetku nebylo nijak osvědčeno a soud není povolán ani oprávněn, by nedostatečnou přihlášku z úřední moci doplňoval, neprávem první soud přiznal dávce z majetku přednostní pořadí a rekursní soud nepochybil, když na stížnost v tom směru přednostní uspokojení dávce z majetku odepřel.

Čís. 12037.

I v případě § 178 obč. zák. může soud zbaviti otce otcovské moci, zneužíval-li ji otec, neplnil-li povinnosti z ní vyplývající nebo nasvědčují-li veškeré skutečnosti spolehlivě tomu, že se otec chová tak, že by ponechání dítěte pod mocí otcovskou se zřetelem ke všem právům prýstícím z moci otcovské bylo dítěti jen ke zhoubě a ohrožovalo jeho blaho tělesné i duševní.

(Rozh. ze dne 29. října 1932, R I 743/32.)

Soud první stolice zbavil otce moci otcovské nad nezletilou manželskou dcerou. Rekursní soud zamítl návrh na zbavení otcovské moci. Důvody: Prvý soudce založil své rozhodnutí o zbavení moci otcovské zanedbáváním povinné péče v podstatě na třech okolnostech totiž, že otec ku placení výživného musel býti doháněn exekucemi, že se této povinnosti všemožným způsobem hleděl zbaviti, že podnikal proti dceři i bezdůvodné trestní zákroky, a že popírá bezdůvodně její manželský původ. Pokud jde o prvou okolnost, nemůže v souzeném případě již vůbec přicházeti v úvahu, neboť otec byl usnesením ze dne 29. srpna 1930 sprostěn povinnosti vyživovati svou nezletilou dceru od 1. února 1930, tak že pro dobu přítomnou od podání návrhu na zbavení moci otcovské učiněném dne 2. února 1932, nemůže tato otázka výživného vůbec přicházeti k platnosti, pokud z ní má býti dovozováno zanedbání výživy podle § 177 obč. zák. Pokud jde o další okolnost, že otec podnikal proti dceři bezdůvodné trestní zákroky, tu, jak ze spisů okresního soudu trestního vyplývá, učinil otec na svoji dceru trestní oznámení z důvodu, že na něm vymáhala exekučně alimenty v době, kdy již byla samostatně výdělečně činnou a kdy jí nárok ten nepřislušel, jež vedlo pak ku zahájení trestního řízení proti této nezletilé pro přestupek podle §§ 197, 461 tr. zák. a skončilo osvobozujícím rozsudkem z důvodu, že soud nevzal za zjištěno, že v jednáních žalované byla skutková povaha podvodu po stránce subjektivní. Tento zákrok otcův, jakož i okolnost, že se otec v řízení tom nevzdal svědectví proti své dceři, svědčí sice o nedostatku otcovského ohledu k dítěti, nelze jej však považovati ani za zneužití otcovské moci ani za takový závažný důvod, jaký má na mysli ustanovení § 177 pokud se týče i § 178 obč. zák., aby jím mohlo býti odůvodněno zbavení otcovské moci. Pokud jde o okolnost, že otec při svém výslechu o návrhu na zbavení moci otcovské prohlásil, že není otcem nezletilé, ani tato okolnost nemůže býti důvodem pro zbavení otcovské moci, ano jde o pouhé právně bezúčinné tvrzení, ježto otcovství nebylo odpíráno včasné podle § 158 obč. zák. Pokud matka dítěte jen všeobecně uváděla, že se otec o dceru nestaral a nestará, ani tato okolnost nemůže za daných poměrů býti důvodem pro zbavení moci otcovské, ano po rozluce manželství mezi rodiči dítěte dítě zůstalo ve výchově a výživě matčině. Neboť, pokud tato matčina péče trvá a výchova dítěte matkou jest obstarávána, nelze mluvit o tom, že výchova dítěte jest zanedbávána, jak by tomu bylo, kdyby otec při nedostatku této péče mateřské o dítěte vůbec se nestaral a o ně nepečoval. Za těchto okolností, za nichž nejsou splněny předpoklady ku zbavení moci otcovské podle ustanovení §§ 177, 178 obč. zák., bylo stížnosti jako důvodné vyhověti a rozhodnouti, jak shora uvedeno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nejvyšší soud dovodil již ve svém rozhodnutí čís. 6737 sb. n. s., že podle § 178 obč. zák. může býti uznáno na opatření méně pronikavé, než je odejmutí otcovské moci, ale že může býti na jeho základě i otcov-

ská moc odejmuta, vyžaduje-li toho zájem a ochrana dítěte. Týž názor projevilo také ministerstvo spravedlnosti ve výnosu ze dne 10. dubna 1902, Věstník m. spr., strana 98/02. Tomu jest rozuměti tak, že i v případě § 178 obč. zák. může soud zbaviti otce moci otcovské, zneužíval-li jí otec, neplnil-li povinnosti z ní mu vyplývající, nebo nasvědčují-li veškeré skutečnosti spolehlivě tomu, že se otec chová tak, že by ponechání dítěte pod mocí otcovskou se zřetelem ke všem právům prýstícím z moci otcovské bylo dítěti jen ke zhoubě a ohrožovalo jeho blaho tělesné i duševní. Nejvyšší soud považuje však zbavení moci otcovské za prostředek mimořádný a dosahu velmi závažného a proto jest v každém jednotlivém případě s největší bedlivostí zkoumati, zda jsou splněny jeho podmínky (rozhodnutí čís. 1573 sb. n. s.). Dovolací soud neschvaluje názor napadeného usnesení, že zjištěný postup otce proti jeho nezletilé dceři svědčí sice o nedostatku otcovského ohledu k dítěti, že jej však nelze považovati za tak závažný důvod, jaký má na mysli ustanovení § 177 neb 178 obč. zák., by jím zbavení otcovské moci mohlo býti odůvodněno. Otec, jenž, nedbaje zákonného poučení jemu uděleného, prohlašuje, že není otcem své nemanželské dcery a před soudem výslovně odepírá jakékoliv vyjádření o návrhu na prohlášení dcery za zletilou, uváděje, že není jejím otcem, jenž svým udáním dal podnět k trestnímu řízení proti dceři, v němž i proti ní svědčil, nepouživ dobrodiní § 152 tr. ř., a který i v exekučním řízení proti ní postupoval a nejdůtklivějších právních prostředků používal, dává podle názoru nejvyššího soudu na jevo trvalé a hluboké nepřátelství proti dceři. Od takového otce se nelze nadíti, že by plnil své povinnosti jemu z moci otcovské plynoucí jen ke blahu své dcery, jak to má zákon na mysli v §§ 139 až 141 a 144 až 147 obč. zák. V tomto jednání jest důvodně spatřovati nectné chování otcovo, dosahující až ke zneužívání otcovské moci a úplné zanedbávání výchovy dítěte (§§ 177 a 178 obč. zák.).

Čís. 12038.

Vymáhající věřitel, navrhuující povolení exekuce na základě cizozemského exekučního titulu, musí již v exekučním návrhu prokázati, že cizozemský soud byl podle tuzemských zákonů příslušný.

Tuzemský soud, zkoumaje otázku příslušnosti cizozemského soudu podle tuzemských zákonů, není vázán rozhodnutím cizozemského soudu o jeho příslušnosti.

Není vyloučeno, že i obsahem cizozemského rozsudku může býti prokázána příslušnost cizozemského soudu podle tuzemských zákonů.

Říšskoněmeckým rozsudkem, v němž jest příslušnost říšskoněmeckého soudu pro určovací žalobu, že povinný jest zavázán zhodnotiti pohledávku vymáhajícího věřitele, opřena o to, že nárok na zhodnocení má býti uplatněn v místě obtížené věci, není prokázáno sudiště majetku podle § 99 j. n., a neplyne z něho ani, že říšskoněmecký soud byl příslušný podle §§ 81 a 91 j. n.